

37 – Donderdag 23 Mei 2019

Toen ik gisteren om vier uur in het ziekenhuis kwam, dacht ik dat ik zo klaar zou zijn. Het liep iets anders. De arts zag natuurlijk gelijk dat het ontstoken was. Ze zag ook dat de hechting waarmee de sonde de eerste twee weken op zijn plaatst gehouden wordt, in mijn huid vastgegroeid was. Eerst werd deze losgesneden en daarna werd er met een echo gekeken of er geen groot abces onder zat. Gelukkig was dit niet het geval maar er zat wel een ontsteking. De chirurg werd erbij gehaald om het even nader te onderzoeken. Met een pincet werd de wond opengehouden om het vuil een weg naar buiten te bieden. De tranen stroomde over mijn wangen van de pijn, maar ik voelde toen ze klaar was wel gelijk dat het minder werd. Andere pijnstillers zijn ook niet nodig, want doordat de druk er nu af is, is de pijn zo goed als weg en moet een paracetamolletje indien nodig wel volstaan.

De wond moet nu even goed herstellen. Ik moet de sonde elke dag even draaien, zodat deze niet vastgroeit en dan krijg ik op 12 juni een andere maagsonde.

Ze hebben de laatste tijd flink in me lopen snijden, maar niets heeft zoveel pijn gedaan als wat ze gisteren bij me gedaan hebben. Ik ben echt niet kleinzerig, maar dit was echt heel heftig. Gelukkig merkte ik vrijwel gelijk dat de pijn minder werd, en toen ik weer thuis op de bank zat kon ik me gelukkig weer redelijk pijnloos bewegen.

Ik merkte wel dat ik door de inspanning van gisteren weer helemaal kapot was. Gelukkig heb ik doordat de pijn zo goed als weg is wel goed geslapen, maar doe ik het vandaag nog even rustig aan.

Eigenlijk komt er nu even een saaie periode aan. Op 3 juni wordt de volgende stap pas gezet.

Nou hoef ik me in de tussentijd niet te vervelen, want er komen nog wel een paar leuke dingen aan. Vrijdagavond naar de zaak voor de prijsuitreiking van de Gele

Kanarie Cup. Ik denk dat ik zaterdag maar weer eens bij de Sportclub ga kijken en volgende week zaterdag hebben we een zangerT in de zaak.

Ik moet ook iets actiever worden, want ik merk dat ik steeds minder energie heb, omdat ik weinig uitvoer. Tot op heden heb ik de honden aan Sharon moeten overlaten. Mijn been is nog niet echt sterk, dus ik denk dat ik bij één ruk aan de riem languit lig. Nou gaat het wel snel de goede kant op met mijn been, dus ik denk dat dit binnenkort ook wel weer kan. Langzaam aan weer stukken gaan lopen om zo mijn conditie weer een beetje op te bouwen.

Ik breng nu mijn dagen door met het schrijven, een beetje televisie kijken en af en toe een bezoekje aan het ziekenhuis en de zaak. Er moet dus echt wat veranderen. Ik kan er geestelijk wel heel sterk in staan, maar als ik lichamelijk zwak ben dan werkt het ook niet. Als ik nu van de bank af kom om iets te ondernemen, dan ben ik halverwege de dag al gebroken. Ik moet er natuurlijk weer zo snel mogelijk naar toe,

dat ik de normale dagelijkse dingen moeiteloos kan doen.

Ik heb het gevoel dat mijn tong iets aan het slinken is, maar het gaat wel heel langzaam. Het zal me benieuwen hoe deze er op den duur uit gaat zien.

Thuis zijn ze er inmiddels wel een beetje aan gewend. Als Dylan in het begin heel stoer voor me kwam staan, zijn vuisten in de lucht stak en me uit ging dagen, hoefde ik alleen mijn tong maar uit te steken en dan begon hij al te rennen. Casey heeft een leeftijd waarbij alles heel snel "normaal" is. Ze weet wat er speelt en dat vind ze jammer maar helaas.

Sharon kan ik moeilijk peilen. Die gaat maar door en zegt er weinig over. Soms komt er iets uit, maar dat is echt heel soms.....